દાગે હસરત

ઉરફે

શીરીં ફરહાદ.

નાટકનાં ગાયનો.

સન્મિત્ર નાટક સમાજ માટે.

ધી "રાંદેર" પ્રેસ—સુરત

સન ૧૯૧૦

પાત્રોનાં નામ.

કેખુશરૂ—ચાનનો બાદશાહ

શાપુર—કેખુશરૂનો વજીર

સોદાગર—ઇરાનનો વેપારી

ફરહાદ—એક પહાડ ફોડનાર

કાફુર—કેખુશરૂની દરબારનો એક હબશી

મીઠુ—શામા દલ્લાલાની છોકરીનો છોકરો

મીંઓ—શામાનો છોકરો

દરબારી ચોપદાર વિગેરે વિગેરે.

મેહીંબાનો—શીરીની ફુઈ

શીરીં—ઇરાનની શાહજાદી

કોયલ—શીરીંની સાહેલી

શામા—એક કુટણી દલ્લાલા

હીરા—એક નાજની

જનાના—એક હીજડો

બીબી—મીઓની બહરી

સાહેલીઓ રામજાર વિગેરે.

બનામે ખુદા.

દાગે હસરત.

ઉરફે

શીરીં ફરહાદ.

બાબ પહેલો.

દરબારે આમ— ૧

જગમે હમેશા હમેશાં શહે જીશાં
તેહારી તેહારી તેહારી રહે આન બાન—જગ૦
બરતર બાલા સબસે આલા હંએ સુલતાં.
શહેવાલા વાલા તોરી હએ શાન
નગર નગર ડગર ડગર તેરા ફરમાન
સરકાર તુ સરદાર તુ મુખતાર તુ
જરદાર તુ મએં કુરબાન—જગ૦

બાદશાહ— ૨

છુપભી સકતા હએ જમાનેમે મેરા નામ કહીં
કભી પોશીદા હુવા હએ કરમે આમ કહીં.—છુપભી૦
જીસકો મએ ખલ્કમે કુચ્છ ગએજે ગજબ દીખલાઉ
રાસ્ત જીનહાર ન હો ઉસકા કોઇ કામ કહીં.—છુપભી૦
શાહે આફાક હું હએ નામ મેરા કએખુસરૂ
ગંજે કારૂસે સીવા હએ મેરા ઇનઆમ કહીં.—છુપભી૦

શમશગીર— ૩

કન્હા ઇતની દેખો હમરી ઓર, તુમ્હે સોતનીઆં બેહેકાએ
તુમ્હે બએરનીઆં ભરમાએ—કન્હા૦
હમસે કઓન ઘમંડ પરેરે ગાવત રાગ કુરાગ

ચાર દીનાકી ચાંદની હએ ફીર અંધીઆરા પાગ—કન્હા૦
પીતમ તુમરે સોચમેરે રકત રહયો ન માંસ
જએસે ખાલ લોહારકી કે આવત જાવત સાંસ—કન્હા૦

સોદાગર— ૪

હએ અર્જ એ ગુલામકી અયે શાહે દાદગર
તાજીર હું મંએ કોમકા ઇરાંન મેં મેરા ઘર
સોદાગિરીકે વાસ્તે આયાહુ મએ અહાં—હએ૦

બાદશાહ— ૫

ભલા મુજસે ઇરાંકા કર કુચ્છ બયાં—ભ૦
લાગોસેં મએને અએસા સુના હએ
કોઇ હંસીં હએ વહાં— ભલા મુજસે૦
ઉસકા નીશાં કુચ્છ મુજકો બતા તુ
ના હોવે ખુશ મેરી જાં—ભલા મુજસે૦

બાદશાહ— ૬

કયા દીલકો મેરે એ મેરે ગફ્ફાર હો ગઆ
બેઠે બીઠાએ ઇરકકા આઝાર હો ગઆ
તાજીર કહાંસે આયાહએ મેરી બજમ ગાહમે
ઇસકે બયાંસે જીનેસે બેજાર હો ગઆ
કયું ઇસસે મેને શીરીંકા અફસોસ પુછા નામ
કયા દામે ઇરકસે મએ ગીરફતાર હો ગઆ
શાપુર અબ ખુદાકે લીએ ફીકર કર કોય
આજાર ઇરકસે હું મંએ લાચાર હો ગઆ

સોદાગર— ૭

મેં જાઉ મેં જાઉ મેં જાઉ ઇરાં અબ
ઇરાં જાકે લાવું શીરી બેશક બેશક અબ
છબી હે શાહે મુલ્કે જહાંમે દીજીએ મુજકો અબ
કરૂં મએ એૈસી જતન વહાસે શાપુર હું મે અબ

હબશી— ૮

જીસ્સે સાદીકી ઘાતોમંએ બાત કરૂં.
ઉસ્સે બાતોહી બાત મંએ મ્હાત કરૂં.
ઉસે યારી કરૂં દીલદારી કરૂં સરદારી કરૂં જોરૂ પ્યારી કરૂ.—જી.

પીર મંએ દુલા બનું કદમ મું ધરું.
પ્યારીસે પ્યારા મીલે આહાલે-તારા મીલે.
મુજકુ પ્યારી હમારી મીલે.—જીસ્સે.

સહેલીઓ— ૯

શીરીં પીયારી જગમે હમેશાં મુંકી રહે ગુલજારરે.

શીરીં—

બાગે જહાંમે અએશ મનાઓ આઇ હુએ ફુસ્લે બહારરે
અએશો ખુશીમે સબ દીન ગુજરે દુર હો સબ આજારરે

કોયલ— ૧૦

વારી વોતો પ્યારરે બેરનવાં વારી વોતો પ્યાર
લંગુર બેંસાસુર હુએ બેનુર હુએ મગરૂર હુએ
કાંઇ હમપે નજીર ડારેરે ચમારવા—વારી
તાજીર યહાંપે આયા હે બેચન માલ લાયા હે
કાઇ સુંદર લેકે આયારે બેરનવા—વારી

શીરીં— ૧૧

તુમ ચીજે કયા કયા લાએ
લાએ કહાંસે આએ હો—તુમ.
સોદા આપના હમકો દીખાવો
દેખેતો કયા લાએ હો—તુમ

શીરીં— ૧૨

છબ કએસી યે ગુમ્પયાં મોહનીયાં હયે છબ કએસી
ભરમાએ, લલચાએ, છબ પ્યારી, તેહારી નેયારી સે હારી
બીદેશી—છબ૦
રાતદીન ઢુંઢતે ફીરતે હંએ ફલકપર મહો મેહેર
લેકીન અબ તકતો ન પાયા કહી સાની તેરા—છબ૦
ખુદહી ખીંચ જાએ દીલ ઉક્કા તેરી સુરતકી તરફ
ખીંચના ચાહે જો નકશા કભી માની તેરા—છબ૦

કોયલ— ૧૩

લહેંગા બુટેદારરે મેરા છપ્પન ટકેકા—લહેંગા૦
અંગીયાંમે મોરે લાલ જડે હંયે
જુબનાકે બલહારરે—મેરા૦

નએના મોરે છેલ છબીલે
મદસે હયે મતવારરે—મોરા૦

હબશી— ૧૪

તોરે નખરેપે મંયે બલહારરે.
તોરા લાખ ટકેકા, નખરા—લાખ૦
તુ હયે રંગીલી મયે હું રંગીલા
દોનોકે બલહારરે—નખરા૦
આ મેરી પ્યારી લગજા ગલેસે
જોબનકે દીન ચારરે—નખરા૦

કોયલ— ૧૫

ચલ મુવે દુર મુવે યહાંસે નીકલ જા
હોજા અગાડીસે દૂરરે જારે મુવે લંગુર રે
તુ અહ ગવાર કોઇ મએ હું સુંદરીયાં.
શએતાં તુ મે હુરરે—મંએ
મોરી શેહેજાદી દેખે ડગરીયાં
જાનાહએ મુજકો જીુરૂરરે—જારે૦
લેહુ મએ એક દીન તોરી ખબરીયાં ખોપરી કરૂં તેરી
ચુરરે—જારે૦

હબસી— ૧૬

હમસે બહડકે બાત કરેગી તુ કયા અએ નારી મગરૂર
હમભી હએ એક જીદદી પુરે ભાગેગી કયા હમસે દુર
તુ હએ રંગીલી મએ હું રસીલા દોનોકા હએ પુરા જોડ
જાનસે જાઉં તુજે ન છોડુ કામ કરૂં અબ મએ ભરપુર
ઉડતા મીસલે તીરકે જાઉં સાત સમનદર ચીરૂં મએ
તોકુ સારા કુફર એ તેરા નામકા હુ મએંભી કાફુર.

દરબારી નાચ— ૧૭

મોરા સૈયાં મીલત નહી ગુઇયાં દરસ દેખલૈયાં-
તરસ રહી જાન
અરે સૈયાંને મોહે તરસૈયાં જીયા કલ પૈયાં ન કીને
મોરો ધ્યાન—મોરો
તડપ તડપ દીન રેન નીશદીન ચેન પડત નાહી

બરસ બરસ ન એન તકત તકત અબ દરસ-
મીલત નાહી.
કયા કરૂં ગુધયાં સુરત કુમલધયાં જોબન મોરે-
જધયાં જુલસ ગઇ સાન.

સબ સહેલીએં— ૧૮

મોરી કામનીયાં તોરે ગોરે ગોરે ગાલ
મોરી મોહનીયાં તોરે લંબે લંબે બાલ

શીરીં—મદસે હું મએ મતવારી મતવારી મોરી ચાલ

સહેલીએં—કાંટા લાગા પ્રેમકા મએં હો ગઇ બેહાલ—મોરી.

આંખે તોરી મદભરી ડોરે પડે લાવ
ઠુમક ઠુમક ચાલ ચલે કમરીયાં જએસે બાલ--મોરી.

બાદશાહ— ૧૯

અભીતક દુર વોહ જાંને જહાં હુએ
યે કયા અંધેર દઉરે આસમાં હુએ
ખીયાલે તેગે અબરૂએ સનમમે
હમારા સર હમે બારે ગીરાં હુએ—અભી૦
કહાં જાઉં કરૂં તદબીર અબ કયા
જમી હુએ સખ્ત ઓર દુર આસમાં હુએ—અભી૦
અભીતક કયું નહિ લઓટા હુએ શાપુર
યે કયા ઈસરાર અએ રબ્બે જહાં હુએ—અભી૦

બાદશાહ— ૨૦

આઇ મોરી શીરીં રંજ ગયાજી મોરા—રંજ
બાગમેં જાઉં ગલેસે લગાઉં સબ દુઃખ દીલકા દુર હુવાજીમોરા—આઇ.
અએ મેરે મઓલા અએ મેરે દાતા તુને દુઃખ સારા દુર કીયાજી મોરા
આઇ૦

મીયાં બીબી— ૨૧

મેંતો સેજરીયાંપે ભુલી મોરા દે કંગનાં
મોરા દે કંગનાં મોરા દે કંગનાં—મેંતો
સાસ બુરી મોરી નનદ હઠીલી
મારૂંગી કટારી મેંતો તોરે અંગના—મેંતો

બાદશાહ—　　　　૨૨

મુજસે રૂઠો ના મેરે મહેમાન
પ્યારી મહેમાન બુરા ન માન મોરી જાન હુએ કુરબાન
હરએક આનથા અં-જાન રહું હએરાન સહેજીસાં—મુ.

શીરી—પ્યારે સુલતાન મએહું પશેમાન ઇસ અહેસાનકે કુરબાન
જાનયે ફરમાન જાન જીસે જીશાન એક એ શાખ્યાન--મુ.

સહેલીઓં—　　　　૨૩

ચલો ગુંદેરી હાર, મંડવા બંધાઇ બીઠલાયંગે
બીઠલાયંગે, ગુદલાયંગે, સોહાયંગેરે યાર—મં
કુલી કલી ચંપેલી, ખીલી અલબેલી
પ્યારી રસીલી, ચંચલ છબીલી—બી.

રામીશગર—　　　　૨૪

મઓલા રખેં આબાદ જગમે
ઇશ્ક શીરીંકા તુમકો મુબારક
શાહ રહો તુમ દોનો હંમેશા
યુંહી રહો દીલશાહ જગમેં—ઇશ્ક.
અએશ મનાઓ ખલકમે દાયમ
ગએર રહે બરબાદ જગમેં—ઇશ્ક.

હબશી—　　　　૨૫

તું હરીઆલી મએં હરીઆલા દોનોકા હુએ જોડા
ચાંદ તું મએં હાલા બીબી દોનોકા હુએ જોડા
ફુલે ફુલે ગાલ તુમ્હારે જએસે રૂઇકા ગાલા
પાલ રોટીસે આલા બીબી પાવ રોટીસે આલા

કોયલ—જુંમ્મર લાદો ઘુંઘરૂં લાદો પીછે લગાઓ હાત.

હબશી—ઇસ્સે કહો કુચ્છ બાલા બીબી ઇસ્સે કહો કુચ્છ બાલા
જુંમ્મર લાદું ઘુંઘરૂં લાદું અગર દીખાવો નાચ
નાચ દીખાઓ આલા બીબી નાચ દીખાઓ આલા.

કોયલ——　　　　૨૬

નાગન યે મેરે ગેસુ હંએ
અબરૂ દોનો બીછ્છુ હંએ
દાતોંસે ખજીલ લુલુ હંએ

આંખે દો આહુ હુએ
હુએ ચાંદ મેરે રૂખસાર
અંદાજ નીરાલે યાર
ગજબ જાદુ હુએ.—ના૦

ફરહાદ—

૨૭

જફાએ ચરખએ બરબાદ હું મએં
સદા આ.ફાકમે નાશાદ હું મએં
અગરચે ઠોમકા મએ કોહકન હું
મગર ઇક્લાસસે બરબાદ હું મએં
મુજે સબ જાનતે હુએ અહેલે આલમ
કે મશહુરે જહાં ફરહાદ હું મએં.

શીરી—

૨૮

બહોત હુએ દીલકો બેકરારી
નહેર કુછ બીકે અભી નહી જારી
હોગા ચશમાન જબતક જારી
કમ હોગી ગમજે હમારી
કુછ કયું દેર અયે રબ્બે બારી—નહેર૦

૨૯

નેહેર અએ ફરહાદ એક સંગી બનાના ચાહીએ
અપની ઉસતાદીકે કુછ જઓહર દીખાના ચાહીએ.
જીતને હો દરકાર પથ્થર લે વોહ તુ ઉસ કોહસે
દેર ઇસમે કુછ ન અબ તુજકો લગાના ચાહીએ
જલ્દ કર અનજામ અપના કામ તુ ફરહાદ અબ
ભર તુજે ઇનઆમમે ઇસકે ખજાના ચાહીએ.

ફરહાદ—

૩૦

યેતો મુશકીલ નહી હુએ કોઇ કામ કામ કામ.
લાઉં નેહેર મએં લેકે તેરા નામ નામ નામ
કોહકી જાનીબ જાતાહું અબ મએં
દોનો હાતોસે સીનોકે થામ થામ થામ. યેતો૦

બાબ દુસરા.

ફેરહાદ— ૩૧

કયું અસીરે ગેસુંએ ખંમદાર કાતીલ હો ગયા.
હાય કયા બેઠે બીઠાએ દીલ તુઝે કયા હો ગયા.
કયા મેરી તગદીરમે એહી લીખ્ખા થા એ ખુદા
ઇશ્કકી જંજીર હાથોમે સલાસલ હો ગયા.

ફેરહાદ— ૩૨

લાઓ બુલાઓ શીરીં દેખે અંખીયાં
મંએ દીનરેન નીસદીન પલછીન દેખું ડગર
ઠાડો બાકી શીરીં બીન તલપું. લાઓ૦
ડારે નજર કહી આકર શીરીં ઠાડો ઠાડો
મંએતો યેહી બીનતી કરત લાઓ૦

સાહેલીએં— ૩૩

નેહેરપે પ્યારી રાજદુલારી શીરીં હમારી આતી હંએ
દુર હો સારી ખીજાંકી ખારી ગુલકી સવારી આતી હંએ
હએ બેકરારી નેહેરકી સારી રાજકુંવારી આતી હંએ
દીલબર ખુશતર રઓશન અખ્તર મેહેર અનવર આતી હંએ
માહાસે બહડકર સબસે બેહેતર હુસ્નકી અફસર આતી હંએ
મેહેરે મુનવ્વર રૂહે દુપએકર ખલ્કકી દીલબર આતી હંએ.

શીરીં— ૩૪

કયા બોલારે કયા બોલા તુ મોસે બાત
કાહે કો તુ બોલારે મોસે પ્રીત રીતકી બતીયાં
કબ્હી ન કરૂં તોસે બાત. કયા૦
લે જાઓ ઇસે કોઇ દુર અબ્હી છાંડોં કહી બનમે
મુરખને જએસા કે કરાયો રંગ મોરો ભંગ
વએસાહી કરાઉં તંગ કરૂં જંગ ધાત. કયા૦

ફેરહાદ— ૩૫

દીવાના હું શયદા હું તલબગાર હું તેરા
અએ જાને જહાં તાલીબે દીદાર હું તેરા. દીવાના૦

જાઉં મએં કહાં અબ તેરી દેવડીસે નીકલકર
રહેને દે મુજે મંએ તો ગીરફતાર હું તેરા. દીવાના૦
દેખા હએ ફકત તુજકો મહોબતકી નજરસે
ગર જુર્મ હએ યે તો મએ ગુન્હેગાર હું તેરા. દીવાના૦

કોયલ— ૩૬

જાઓ ગીયા યે કએસીં હસી હએ
મુજકો કરે જો પ્યાર મારૂં પએજાર મંએતો.
તેરી સુરત મેરે દીલમે બસી હએ.
અઓરપે સઓ ફીટકાર મારૂં પએજાર મએંતો.
જાનતો મેરી હુસ્નીસે ફસી હએ
ગએરકો અએ દીલદાર મારૂં પએજાર મએંતો.
જુલ્ફસે તેરે જાન કસી હએ
અઓરસે હું બેજાર મારૂં પએજાર મએંતો.

હબશી— ૩૭

અપની બીબીપે કુરબાં કોઇ કહાં અએસી પાએગા
મેરી બાબીકી કયા બાત, હએ વોહ બડીં નેક જાત
કુરબાં યે દીલ કયું ન જાએગા—અપની.
તેરી બાતોંકે કુરબાં જાવે હરદમ મોરીજાં
તુજકો ન યે દીલ ભુલાએગા.—અપની.

ફરહાદ— ૩૮

બનાકર મુજકો વહશી બજમસે અપની જો ટાલા હએ
નયા અંદાજ યે અએ જાને જાં તુમને નીકાલા હએં
ફીદા દીલ જાન સદકે સર નીછાવર રૂહ હએ કુરબાં
સીવા કયા અઓર ઇસ્સે ઇશ્ક તેરા લેનેવાલા હએં
દીલાયા ખુબ ઇનઆમ આહ તુને મેરી મેહેનતકા
જમાનેસે તેરા ઇનસાફ અએ શીરીં નીરાલા હએં.

ફરહાદ— ૩૯

મએંતો શીરીકા હું દીવાના
કયા માલ હએ જાન ગવાના.
નસીહત આપ કીસકો આનકર સાહેબ સુનાતે હંએ
બીચાબાને આલમમે કીસકો મરનેસે ડરાતે હંએ ;

યે સચ કહેતે હુંએ હજરત આપ યાં સીદ્દે આજમાતે હુંએ
કહીં જાંબાજ અપને કઓલસેભી બાજ આતે હુંએ
કુચ્છી બાત નહી મરજાના—કયા માલ.
યહાંતો તનમે ખુદ બાકી હુએ જાંને જાર થોડીસી
ડરાતે હો કીસે તુમ ખીંચકર તલવાર થોડીસી
મુંજે ઇસ વાસતે હુએ જીન્દી દરકાર થોડીસી
કે દીલમે રહે ગઇ હુએ હસરતે દીદાર થોડીસી
એક ખેલ હુએ ખુન બહાના—કયા માલ.

બાદશાહ— ૪૦

દુર દુર ઓ મગરૂર આગેસે બસ હોજા દુર
લુંગા તેરી જાન જુરૂર કર દુંગા બેસ ચકનાચુર.
હુએ યહી મનજુર, વાર કરૂં ભરપુર
દેખું તેરા મકરોજુર મએભી હું એક સુર.

ફરહાદ— ૪૧

મએ જર લેને નહી આયાજી મએ જર લેને નહી આયા
જરકો અપને આગ લગાઓ મુજકો કયું દીખલાયાજી—મએં
મુજકોતો મતલબ શીરીસેહુએ યહી મેરે મન ભાયાજી—મએં

ફરહાદ— ૪૨

રબ ચાહે તો બેડા પાર હુએ દમમેં કોઇ દમમેં
મેરી ઇજજત તેરે હાથ હુએ અબ અએ મઓલા
કયા ખઓફ અગર તુ સાથ હુએ અબ અએ મઓલા
યહી ફીકર મુજે દીનરાત હુએ અબ અએ મઓલા
કોહ ગીરાઉં જાન લડાઉં કામ બનાઉં શીરીં પાઉં
દમમેં કોઇ દમમેં—રબ૦

દરબાર— ૪૩

કયા બાત હુએ શાહે દોરા (૨)
ઇન્સાફ એહી થા ખ્વાહા—કયા૦
સરવરે બહેતર બરતરે ખુશતર
અફસરે દીલબરજી
તુમપર ગૌહર અખતર ગુલબર
વારે હમ સબ જાન—કયા૦

સહેલીયાં— ૪૪

સુનો સુનો પ્યારી જરા સુલતાને ફરમા સુનાએ
તુમ્હે પાવે, સંગ લેજાવે કોહ: ફરહાદ આબરચે ગીરાવે
વ્હો પહાડી હુએ સબસે જો ભારી તોડ ડાલી અગર જિસ્ને સારી
શીરીં પ્યારી શીરીં પ્યારી તુમકો સુલતાંસે બક્ષીસમેં પાવે—સુને

શીરીં— ૪૫

હાય પ્યારે મેરે બાત મંએને તેરી કુચ્છ ન માની
બાત માની ન કુચ્છ કદ્રકી ધરકકી તેરે જાની
જુર્મ મુજસે હુવા તુમકો સદમા દીયા
હાએ યે કયા કીયા બક્ષો મેરી ખતા મેરે દીલબર.

શેર.

નજર ઇસ: તરફકો તો કર જરા
તુજે કુચ્છ ખબરભી હુએ બેવફા
યહાં દરીયા ખુનકા બહે ગયા
તેરે ગમમે દીદએ જારસે—હાય પ્યારે

શીરીં— ૪૬

અપને જાનીકો હમ પુસલાએં લાએંગે
રૂઠકે હમસે જહાં ગયે હો
વહાં આકે ન હમ મનવાએ લાએંગે-અપને
તુતો ખુરેજીમે મશહુર હયે કામીલ કાતીલ
નર્મ કયું હો ગયા ઇસ વખ્ત તેરા દીલ કાતીલ
અબ કરીબ આ ગઇ હયે મેરી ભી મનજીલ કાતીલ
છોડે જાતા હએ મુજે કીસ લીયે બીસમીલ કાતીલ
એક ઇશારેમેં તો હલ હએ મેરી મુશકીલ કાતીલ
તુમકો પ્યારે છબીલે રસીલે બુલવાએ લાએંગે—અપને૦

હબશી— ૪૭

ગુસ્સા છોડો દીલમત તોડો દીલબર પ્યારી ખાના લાવ
હલવા મલીદા કલીઆ સાલન આલુ ગુઇયા અઔર પલાવ
જર્દા ફીરની ઔર મુતનજન, ચખની બીરીઆની મંગવાવ
કુલીયા આબી નાન પરાઠા પુલકે બાકરખાની પકાવ
રોશ કોફતા ગુરદા કલેજી ભેજા કોરમા ભી ખીલવાવ

ઓજડી પચોની કબાબ સુમોસે પાયા સીરી ભી દીલાવાવ
લડડુ પેંડા બરફી જલેબી ગગન ગાંઠીયાભી મંગવાવ
દુધ દહી રબડી બીલાઇ પુરી કચોરીભી પકવાવ.

હબશી કેયાલ— ૪૮

દુર હુવા દુર હુવા હુવાજી ચલો ધરમે ચલો રંજ દુર હુવા
સબકો સલામ અઓર બંદગી કરલો સીતાબ સબ ગ્રર દુર
હુવાજી—ચલો.
નાચેં ગાએં અએશ મનાએં ઝધડા સબ કાફુર હુવાજી—ચલો.

ફેરહાદ.— ૪૯

બુરા હે ગમસે હાલ મેરા
કોહકની સબ તે જનની કરકે મેંતો હારા
ખુદાયા રહમ તું કર તેરા—બુરા
જુઠી જગકી રીત હએ જુઠા સબ સંસાર
જયસે ખ્વાબ સોહામના આખેર કુચ્છ ન સાર—બુરા

બાબ તીસરા.

મીઠુ— ૫૦

ગોલી ખેલું બોરા ખેલું જુવ્વા ખેલું
લાવ લાવ દામ લાવ લાવ—ગોલી૦
ગીરદી ખેલું કઓડી ખેલું પત્તે ખેલું
લાવ લાવ દામ લાવ લાવ—ગોલી૦
નાની ઇધર આવ કુચ્છ પયસેતો દીલવાવ
અનદાન પનદાન ઉંગલદાન પીગલ દાન દો
ઇરવી રખો ગીરવી રખો
લાવ લાવ લાવ લાવ દામ લાવ લાવ—ગોલી૦

મીઠુ— ૫૧

બાજાર જાઉ મંએ બનકે ગુન્ડા
વાહવા ! વાહવા ! વાહવા ! વાહવા ! બાજાર
ખાઉં મંએ પાન મસાલે
પહનું ફુલોંકેમાલે
દુંસબકો જુત્તે બાલે
ચખ્ખુ મંએ તર નીવાલે
પહનકે નીકલુ વીલાયતી મુન્ડા—વાહવા.
મંએબી હું બડા સીયાના
ઇસકો જુત્તા ઉસકો બાલા
ઇસકો હીલા દેકર ટાલા
ખુબ જમાના દેખા ભાલા
સુબસે અપના કામ નીકાલા
જીસને લડનેકી ઠએરાઇ
ઉસકી અચ્છી ધુલ ઉડાઇ
જીસકો બનાયા અપના ભાઈ
ઉસકી દઓલત સબી લુટાઇ
અબતો હયે યે જીમે સમાઇ
ઘરકો ગુલજાર કરૂં જોરૂ મંએ ચાર કરૂં
ચારોંકો પ્યાર કરૂં સઓરે બાજાર કરૂં

ચુરાઉં જાકર કીસીકા-કુત્તા—વાહવા.

બાદશાહ— ૫૨

હુએ હુએ અબ ફુટી મેરી તકદીર
મેરી તકદીર મેરી તકદીર હુએ.
ખેલ હમારા સારા બીગડા
કુચ્છ ન ચલી તદબીર હુએ.
હીકમત અપની સબ કર હારે
કુચ્છ ન હુઇ તાસીર હુએ.

નાજની— ૫૩

મોરા મરતા કહરવા જાલ જુનેરી
જાલજુનેરી જાલજુનેરી જાલજુનેરી—મોરા.
રાતકો મારે મચ્છલી અઔર દીનકો જુંને જાલ
અએસા ફંદા ડાલ દીયા મએ હો ગઇ બેહાલ—મોરા.
નેહ બનાઇ બન્સી અઔર પ્રેમકી બાંધી ડોર
મનકી મચ્છલી ફાંસ લીયોરે તું પુરા ચીતચોર—મોરા

અલાચારખાં— ૫૪

હમ હુએ અલાચાર બીને લાખમારખાં
લાખમારખાં બીને કરોડ મારખાં.

જનાના—ઉઇ અલ્લાહ ન બીસમારખાં ન તીસમારખાં
એકદમસે લાખમારખાં ?

અલાચારખાં—હમ હુએ અલાચાર બીને લાખમારખાં.
લાખમારખાં બીને કરોડ મારખાં

જનાના—આઓ આઓ લાખમારખાં મીયાં આઓ
બીબી સામાબેગમ ઇનકો ફાંપે બીઠલાઓ
કઓન ખડા હુએ દેવડીપર યે આનકર યહાં !

મારવાડી—સેઠચંદજી બીને અલસેઠચંદજી

જનાના—આઓ આઓ સેટ બડે પેઠવાલે આઓ
શામાજી અબ ઇન્કાબી તુમ પારસલ કરવાઓ
યે બારાતકી બારત યહાં આઇ હુએ કહાં

સબ—ગાના સુનને આએ હુંએ હમ લોગ સબપ હાં.

અંબાવલી— ૫૫

આઓ મીયાં બાંકે મંએ ચંપી બનાઉં
ચંપી બનાઉં મંએ પાંઉ દબાઉં
ગરમાગરમ ચંપી નરમાનરમ ચંપી
બકરા હજમ ચંપી મુરગી ભસમ ચંપી. આઓ.
જએસા છેલા મંએ બના હું વએસી ચંપી બનાઉં
સેટ ગડબડ ગર કુછ કરે ગરદન મંએ ઊનકી દબાઉં. મએં.
ગલા મટોડ ચંપી ખોપડી ફોડ ચંપી
ફસલી તોડ ચંપી ખુંનીચોડ ચંપી. આઓ.

હીરાં— ૫૬

ધીરે પીના મનીહાર ચુરીયાં. ધીરે૦
એક તો મોરી નાજુક બઇયાં
દુજે દાબત તુ દહેજાર. ધીરે૦
ઉંગલી પકરત પહોંચા પકરે
કાહે કરત ગુછજાર, ધીરે૦

*   *   *   *

હીરાં—અએસી ચુરીયાં મોહે પીનાદે
પીયા કરે મોહે પ્યાર. ધીરે૦

ફરહાદ— ૫૭

મોરી પ્યારી ઠુમક ઠુમક કરત શીરીં આવે મન જાવે
ચલત ચલત પીરત પીરત મનકો મોરે લુભાવે—પ્યારી૦
માંગસંવારે સીસ ગુથાએ નયન બાન ચલાવે—પ્યારી૦
મોહની મુરત સોહની સુરત દેખ જીયા લલચાવે—પ્યારી૦
મએં કુરબાન તુજપર મેરે ફીરદીગાર
તેરે લુત્ફસે હો ગયા બેડા પાર
લગાઉં મંએ અબ ચલકે અઓર એક સુરંગ
ન શીરીંકે મીલનેમં તાહોદીરંગ.

શીરીં— ૫૮

સંગ રે જોરે ગઓહરથા મુજે મઆલુમ નથા
દીલમે પથ્થર કે શરરથા મુજે મઆલુમ નથા
મએં ન સમજીથી તેરી આહસે દીલ જાયગા દીલ

ઇસમે પીનહાંયે અસર થા—મુ૦
જાહેરાત તેરી મ્હોબતકા નથા કુચ્છ ભી અસર
તુમેરે દીલમે મગર થા—મુ૦
ઇશ્કકે બાગમે બેતરેહ બહાર આઇથી
તુંહી ઉસકા ગુલેતર થા—મુ૦

શીરીં— ૫૯

તુમ ન આયે નગરીયા હમારીરે,
રહિ સુની સેજરીયા હમારીરે—તુમ૦
આંખે દીખાકે તુમને મેરે દીલમે રાહકી,
સીનેકે પાર હો ગઇ બરછી નીગાહકી,
તુમસે લડ ગઇ નજરીયા હમારીરે—તુમ૦
જચતાં નહીં હયે હાય ! તુમ્હારી નીગાહમેં
આંખોંકો અપની મયેંને બીછાયા હયે રાંહમે
આઓ આઓ ડગરીયા હમારીરે—તુમ૦
રખના ન તેગ કાંધે પર અયે પીતનાગર કહીં
બલ ખા ન જાયે મુફતમેં નાજુક કમર કહીં
માનો માનો સાંવરીયાં હમારીરે—તુમ૦

[સહેલીકા આના]

ગળી— ૬૦

દેખના હએ તુજે ઇશ્કકા ગર અસર
દે રહી હએ જમીં ખુદ જગા ગઓર કર
શીરી મકબુલ કુલ હો ગઇ અબ દુઆ
કબ્રે ફરહાદલેશક હુઇ—જલ્દ જા.

શીરીં— ૬૧

યે કયસે બાલ બીખરે હે કે સુરત કયોં બની ગમકી
હમારે દુશ્મનો કો કયા પડીથી મેરે મહાતમકી—યે૦
કભી હરગીઝ ન માનુંગી મેં જાઉંગી મેં જાઉંગી
મીલુંગી જાકે મેં ઉસે કસમ હે જાન યે તનકી—યે૦

સમાપ્ત

